

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 115.635 van 11 februari 2003
in de zaak A.118.238/XIV-9109.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat F. LANDUYT,
 kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
 Bloemendalestraat 147

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 19 maart 1961 en van Iraanse nationaliteit, op 16 maart 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 14 januari 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij op dezelfde datum ter kennis gebracht;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 22 maart 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 4 december 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, en van Adjunct-adviseur V. HOEFNAGELS die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 18 december 2001 en verklaart zich vluchteling op 19 december 2001.

1.2. Op 14 januari 2002 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 15 februari 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd. Steunend op artikel 52 van (de) vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina’s.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Teheran. U verklaart dat u sinds 1995 een sympathisant was van de partij van de Shah, Saltanat Talab.

Omstreeks 19 maart 2001 (periode Perzisch Nieuwjaar) hebt u uw mening verkondigd in een koffieshop. U zou beweerd hebben dat u niet geloofde in god. Diezelfde avond zijn de Pasdaran bij u gekomen en werd u meegenomen naar een onbekende plaats. U werd geslagen en ondervraagd. Veertien dagen later werd u vrijgelaten nadat uw ouders een eigendomsakte van uw huis als borg gegeven hadden. Voor uw vrijlating moest u nog voor de rechtbank verschijnen om een aantal afspraken met betrekking tot een nieuwe uitnodiging te maken. Een vriend, J. T., die connecties had bij de rechtbank vertelde u na uw vrijlating dat u beter kon vluchten omdat uw leven in gevaar was. U verbleef nog tot oktober 2001 in Iran in verscheidene steden in hotels. Midden juli 2001 is er een convocatie op uw naam verstuurd naar uw huis en moest u midden augustus voor de rechtbank verschijnen. Op 1 oktober 2001 hebt u Iran verlaten, u kwam in België omstreeks 15 december 2001 aan en u vroeg hier asiel aan op 19 december 2001.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in de loop van uw asielprocedure een aantal manifest tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft, waardoor de oprechtheid van uw asielrelaas

ernstig in twijfel kan worden getrokken. Zo beweerde u op de Dienst Vreemdelingen-zaken (DVZ) dat u reeds gedurende 20 jaar lid was van de partij van de Shah, Saltanati (DVZ verslag, p. 12). In dringend beroep (DB) daarentegen verklaart u dat (u) sinds 1995 een sympathisant was van de monarchistische partij Saltanat Talab (CGVS verslag, p. 2b). Ook verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingen-zaken dat u op 2 maart 2001 opgepakt werd en meegenomen werd naar het bureau van de staatsveiligheid van Teheran, gelegen aan het Topkhaneh-plein (DVZ verslag, p. 12). Op het CGVS echter verklaart u dat uw probleem begonnen is rond 19 maart 2001 en dat u opgepakt werd en meegenomen werd naar een onbekende plaats door de Pasdaran (CGVS verslag, p. 5-5b).

Na uw vrijlating zou een vriend, J. T., die connecties had bij de rechtbank u verteld hebben dat u beter weg zou gaan omdat uw leven in gevaar was. Het is bevreemdend dat u in eerste instantie verklaart de naam niet te weten van deze connectie bij de rechtbank (CGVS verslag, p. 6b). Later als er gevraagd wordt wie 'Bagher' is, verklaart u dat hij deze connectie bij de rechtbank was (CGVS verslag, p. 8). Op DVZ echter verklaarde u dat u na uw vrijlating op 16 maart 2001 van een vriend (van) Bagher vernomen had dat u beter het land zou verlaten (DVZ verslag, p. 12). U verklaarde bij DVZ dat uw ouders hun huis als borg gegeven hebben (DVZ verslag, p. 12), terwijl u op het CGVS verklaart dat een eigendomsakte van uw huis als borg gegeven is voor uw vrijlating (CGVS verslag, p. 6).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u zich vaak vergist in data. Zo beweerde u op DVZ dat u op 2 maart 2001 opgepakt werd en veertien dagen later op 16 maart vrijgelaten werd (DVZ verslag, p. 12). Op het CGVS echter verklaart u te zijn opgepakt op 19 maart 2001 en na veertien dagen te zijn vrijgelaten. U werd echter pas vrijgelaten nadat u voor de rechtbank verschenen was en dit zou midden april plaatsgevonden hebben (CGVS verslag, p. 6-6b).

Nog dient te worden opgemerkt dat u een aantal elementen heeft toegevoegd aan uw asielrelaas. U verklaart in DB dat u voor de rechtbank moest verschijnen, terwijl u daar op DVZ geen gewag van gemaakt hebt. Bovendien verklaart u in DB dat er midden juli 2001 een convocatie naar u thuis verstuurd is en dat u dit wist sinds augustus 2001 (CGVS verslag, p. 7). Op DVZ echter maakte u geen melding van deze convocatie van de rechtbank.

Bovenstaande opmerkingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Tenslotte bent u niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument, waardoor uw reisweg en identiteit niet kunnen worden gecontroleerd.”.

2. Overwegende dat verzoeker in een enig middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van Vluchtelingen (Vluchtelin-genconventie) en van de artikelen 48, 49 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelin-gen (Vreemdelingenwet), doordat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met bepaalde elementen die verzoeker heeft aangebracht, en “dat in de motivatie staat dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht, terwijl deze er duidelijk zijn”;

2.1. Overwegende dat verzoeker niet aantoont hoe en waarom de artikelen 48 en 49 van de Vreemdelingenwet werden geschonden; dat hetzelfde geldt voor de beweerde schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, zodat dit onderdeel van het enig middel niet ontvankelijk is;

Overwegende dat verzoeker niet aantoont dat de formele motiveringsplicht werd geschonden, daar hij de bestreden beslissing aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt en de motieven van de bestreden beslissing bijgevolg kent;

2.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf heeft genomen, omdat hij meent dat de asielaanvraag van verzoeker bedrieglijk is; dat er in de bestreden beslissing een aantal manifest tegenstrijdige verklaringen werden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingen-zaken en op het Commissariaat-generaal in verband met de duur van verzoekers lidmaatschap van de monarchistische partij Saltanat Talab, de beginperiode van verzoekers probleem en de identificatie van de plaats waar hij meegenomen werd na zijn arrestatie, de identificatie van de persoon die connecties had met het gerecht, de borgstelling bij verzoekers vrijlating, het niet vermelden op de Dienst Vreemdelingen-zaken dat verzoeker voor de rechtbank moest verschijnen en dat midden juli 2001 een oproeping naar hem thuis was verstuurd en dat hij dit wist sinds augustus 2001; dat door deze tegenstrijdigheden de oprechtheid van verzoekers asielrelaas ernstig in twijfel kan worden getrokken, en dat zij aldus afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven; dat dit blijkt uit de grondige analyse die de Commissaris-generaal van deze tegenstrijdigheden heeft gemaakt in de bestreden beslissing; dat deze analyse correct en pertinent is en geenszins op aannemelijke wijze wordt weerlegd in het verzoekschrift tot nietigverklaring; dat verzoeker de door de Commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden niet met concrete gegevens weerlegt; dat hij bijgevolg geen concreet en tastbaar element aanvoert dat zou kunnen wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor systematische en persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat om deze motieven alleen reeds de in het middel geviseerde bepalingen niet werden geschonden;

2.3. Overwegende dat verzoeker aanvoert dat hij geenszins op de Dienst Vreemdelingen-zaken heeft verklaard dat hij gedurende twintig jaar lid was van de partij van de Shah (Saltanati), zodat hij niet weet waarom dit werd genoteerd; dat hij werd opgepakt in maart 2001 en niet op 19 maart 2001, zoals de Commissaris-generaal verkeerdelijk beweert, en na veertien dagen werd vrijgelaten; dat het volgens verzoeker niet zo bevreemdend is om de naam “Bagher” te vergeten; dat hij op de Dienst Vreemdelingen-zaken eveneens verklaarde dat zijn ouders hun huis als onderpand voor zijn invrijheidstelling hadden gegeven; dat het volgens verzoeker voorts geenszins abnormaal is dat hij zich vergist in data, gelet op het gebruik van verschillende kalenders in Iran en in het Westen; dat verzoeker tenslotte aanvoert dat hij een aantal elementen pas voor het eerst voor de Commissaris-generaal heeft verklaard, omdat hij tijdens het eerste verhoor op de Dienst Vreemdelingen-zaken niet de mogelijkheid kreeg zijn asielrelaas volledig te brengen en omdat zijn gedachten niet geordend waren;

Overwegende dat de uiteenzetting van verzoeker niet overtuigt, vermits uit het administratief dossier het volgende blijkt:

- dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingen-zaken verklaarde dat hij reeds twintig jaar lid was van de partij Shah (Saltanati) (verhoorverslag DVZ, vraag nr. 42), en dat zijn

verklaringen hem op het einde van het verhoor werden voorgelezen zonder dat hij daaromtrent opmerkingen formuleerde;

- dat verzoeker verklaarde dat zijn problemen rond Perzisch nieuwjaar, hetzij rond 19 maart 2001, begonnen en dat hij werd opgepakt en meegenomen naar een onbekende plaats door de Pasdaran (verhoorverslag CGVS, p. 5b);
- dat verzoeker zelf de Westerse kalender gebruikte tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, zodat vergissingen in data aan zijn eigen toedoen te wijten zijn;
- dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken ruimschoots de gelegenheid heeft gekregen om zijn asielmotieven uiteen te zetten, en dat het verhoor twee uur heeft geduurd; dat hij naliet opmerkingen te formuleren over het verloop van de ondervraging, terwijl hij daartoe wel de mogelijkheid had;

Overwegende dat de verwijzing naar de tijdens het verhoor opgemaakte notities van de Advocaat van verzoeker, niet volstaat om voornoemde tegenstrijdigheden te weerleggen; dat de bestreden beslissing immers is gesteund op het administratief dossier; dat bovendien uit het verhoorverslag in dringend beroep blijkt dat op het einde van het verhoor het volgende werd vermeld: “Toevoeging advocaat? niets toe te voegen.” (verhoorverslag CGVS, p.4 bis); dat verzoeker zich bijgevolg niet dienstig kan beroepen op de nota’s van zijn Advocaat genomen tijdens het verhoor van de Commissaris-generaal om bepaalde tegenstrijdigheden voor het eerst te betwisten voor de Raad van State; dat het de Advocaat van verzoeker toekwam om zijn opmerkingen te doen gelden voor het Commissariaat-generaal en niet voor het eerst voor de Raad van State, die in deze niet als feitenrechter oordeelt; dat tenslotte van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij zelf de markante gebeurtenissen van zijn asielrelaas aanbrengt en spontaan zijn volledig relaas uiteenzet;

Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat de kritiek van verzoeker op de bestreden beslissing feitelijke grondslag mist en in strijd is met de inhoud van het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken en met de nota’s in dringend beroep; dat het enige middel van verzoeker in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf februari tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.